

Cuvinte pe care trebuie să le audă copiii

Cuvinte
pe care trebuie
să le audă copiii

pentru a-i ajuta
să devină ceea ce Dumnezeu a dorit

Traducere de Adriana Ioana Nacu

David Staal

Retipărire

Originally published in the U.S.A. under the title:

Words Kids Need to Hear

Copyright © 2008 by David Staal

Translation copyright © 2010 By David Staal

Published by permission of Zondervan, Grand Rapids, Michigan

All rights reserved.

Cuvinte pe care trebuie să le audă copiii

de David Staal

Copyright © 2010 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Adriana Ioana Nacu

Editarea: Timeia Viman

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STAAL, DAVID

Cuvinte pe care trebuie să le audă copiii / David Staal ;

trad.: Adriana-Ioana Nacu. - Oradea : Casa Cărții, 2010

ISBN 978-973-8998-82-7

I. Nacu, Adriana Ioana (trad.)

159.922.7

28

Tiparul executat la Metropolis S.R.L., str. Nicolae Jiga, nr. 31, Oradea
Tel./fax: 0259 472 640

Pentru tații care vin la Camp Paradise:

*Faceți ca sfârșitul celor trei zile să fie
începutul unei noi și incredibile experiențe
pentru voi și copiii voștri.*

*Nu vă îngrijorați atât pentru ceea ce vă așteaptă
de cealaltă parte a râului –
cât pentru ceea ce veți lua acasă la plecare.*

Cuprins

<i>Introducere: o călătorie</i>	9
1. „Cred în tine!”	15
2. „Te poți baza pe mine!”	37
3. „Te prețuiesc!”	57
4. „Îmi pare rău, te rog iartă-mă!”	73
5. „Pentru că”	87
6. „Nu!”	99
7. „Te iubesc!” (Auzit și crezut)	115
<i>Un ultim cuvânt de Erin Staal</i>	129
<i>Anexa 1: Aprofundează!</i>	131
<i>Anexa 2: Dacă nu sunteți părinte</i>	137
<i>Anexa 3: Cuvinte pe care trebuie să le audă copiii – atelier pentru părinți</i>	143
<i>Note</i>	155

Introducere

O CĂLĂTORIE

Astăzi veți transmite numeroase mesaje. Fie că o faceți intenționat, fie că nu, veți comunica gânduri, sentimente și convingeri celorlalți oameni. Și, pentru că aveți în mână o carte a cărui titlu conține cuvântul *copii*, este posibil ca în această interacțiune să fie implicați chiar ei. Poate chiar copiii dumneavoastră, nepoții sau nepoatele. Sau poate băieții și fetele cu care aveți de-a face în lucrarea de slujire, în activitatea sportivă sau în procesul de educație. Oricare ar fi rolul pe care-l dețineți, întrebați-vă următorul lucru: ce mesaje voi transmite eu astăzi acestor puști?

Se estimează că vocabularul adulților ajunge până la mai mult de 60 de mii de cuvinte¹. Pe toată durata zilei, eu combin mii de cuvinte pentru a compune mesajele pe care le transmit. Dar, de prea multe ori, nu le aleg cu grijă pe cele pe care ar trebui să le folosesc – cuvintele pur și simplu curg din mintea mea asemenea apei care țâșnește de la robinet. Uneori le folosesc aproape la întâmplare. Dar, cu atâtea cuvinte care-mi stau la dispoziție, cu siguranță că aș putea face alegeri mai bune. De fapt, exact asta sunt hotărât să fac.

De ce ar trebui să-mi pese chiar atât de mult?

Pentru că unele mesaje relativ simple pot avea o mare influență în viața copiilor. În timp ce unele pot părea lipsite de importanță și sunt uitate într-o secundă, altele rămân în mintea noastră pentru foarte mult timp.

Cuvinte pe care trebuie să le audă copiii

Am învățat această lecție acum câțiva ani, la serviciul comemorativ organizat pentru tatăl unui prieten. Toți cei care au participat i-au ascultat pe cei trei copii ai defunctului, acum adulți, împărtășindu-și amintirile despre cel care fusese un tată minunat – iar fiecare amintire conținea un anumit mesaj care a influențat viața fiului sau a fiicei lui. Cei trei ne-au împărtășit cuvintele rostite cândva de tatăl lor și le-au relatat cu atâta entuziasm și grijă pentru detaliu, încât ai fi crezut că le auziseră de-abia cu o seară înainte.

Eu, la rândul meu tată, m-am simțit provocat de două lucruri la care m-am gândit în acel moment și de atunci mi-au rămas în minte: *Ce ar spune copiii mei despre mine într-o circumstanță similară? Ce mesaje le transmit eu, astfel încât să facă o mare diferență în viața lor?*

Concluzia mea: dacă voi spune multe cuvinte copiilor mei – și voi spune, fără îndoială – atunci trebuie să mă asigur că le rostesc pe acelea care vor avea importanță pentru ei. La fel ar trebui să procedați și voi.

Nu vă sugerez să faceți un lucru nerealist precum analiza și planificarea grijulie a fiecărei silabe din miile de cuvinte pe care le rostim. Niciodată nu am putea să facem acest lucru. Însă vă sugerez ceva mult, mult mai ușor – ceva care implică doar câteva cuvinte.

După ce am acumulat înțelepciunea mentorilor mei și am solicitat sfatul altor părinți, mame și tați, după ce i-am observat pe părinții care se înțeleg bine cu copiii lor (și pe alții care nu se înțeleg), după ce am citit cărți și chiar am cerut unor copii de la școala primară și până la liceu să mă ajute cu părerile lor, am înțeles că șapte sunt propozițiile cele mai importante pe care trebuie să le audă copiii. Da, numai șapte. În această carte, fiecărui mesaj îi este rezervat un capitol. Având funcția de lider al lucrării cu copiii din

biserica locală, deseori sugerez părinților să facă din aceste mesaje o prioritate. Eu și soția mea, în calitate de părinți, am folosit aceste propoziții timp de ani de zile. Iar acum, doresc să vă împărtășesc și vouă perspectiva mea.

Aceste șapte expresii vi se vor părea ușor de spus copiilor voștri, dar veți descoperi că pot avea un profund impact asupra vieților lor. Și pentru că ele sunt, de asemenea, ușor de uitat, trebuie să vă hotărâți și să le roștiți în mod intenționat. Luând această hotărâre acum, vă veți putea bucura din plin de anii care au mai rămas din copilăria copiilor voștri.

Un prieten, expert în aviație, mi-a spus odată că o schimbare de un grad a direcției la sfârșitul zborului ar putea face ca avionul să nu ajungă pe pista de aterizare, ci pe câmpul liber de alături. O schimbare de un grad a direcției la *începutul* zborului ar putea face ca avionul să nu rateze numai aterizarea pe aeroport, ci chiar întreaga destinație!

În călătoria lor ca părinți, multe din provocări par să implice schimbări de direcție relativ mici. Oricât ar fi de ușoare, anumite schimbări pot avea un impact semnificativ asupra direcției în care copiii pornesc în viață. Și, asemenea coordonatelor aviatorului, cuvintele părinților au un impact cu atât mai mare cu cât sunt rostite mai devreme. Unele mesaje aparent ne semnificative, folosite de-a lungul timpului, pot duce la mari transformări.

Și acel moment propice este acum; Dumnezeu v-a încredințat misiunea de a influența viețile tinerilor pe care vi i-a adus în cale. Indiferent de rolul pe care-l dețineți – proaspăt părinte, bunic sau un alt rol undeva între cele două – această carte vă va ajuta să îmbunătățiți conversațiile pe care le purtați cu copiii voștri.

Dacă îmi permiteți să mă întorc la analogia cu avionul, voi adăuga următoarele: atunci când pilotul mișcă volanul foarte ușor, sistemele hidraulice îi amplifică efortul, ceea ce face ca imense angrenaje mecanice să se miște. Avionul răspunde. Mesajele voastre, deși pot părea mici, au un impact similar. A rosti cuvinte nu cere prea mult efort. Dar încrederea sau respectul pe care le câștigați sau autoritatea pe care o dobândiți vor amplifica puterea lor. Iar copiii vor răspunde. Desigur, poate că nu vedeți acel răspuns imediat, dar el va veni.

Mesajele voastre contează – iar această carte vă va ajuta să întoarceți volanul în direcția potrivită. Cartea nu are pretenția de a vă ajuta să deveniți un super-părinte, dar vă va ajuta totuși să vă alegeți mult mai bine cuvintele.

În primul rând, aș dori să vă ofer niște explicații care ar putea aduce mai multă claritate în timpul lecturii acestei cărți. Voi începe printr-o mică observație referitoare la limbaj: toate conceptele pe care le aduc în discuție se referă la băieți și la fete. În carte veți citi deseori doar „el” sau „ea”. Dacă nu fac referire specifică la un anumit gen, considerați că mă refer, de fapt, la ambele.

În al doilea rând, fiecare capitol se termină cu „Marea Întrebare”, menită a vă lansa o provocare. Nu vă lăsați pradă tentației de a trece peste acest instrument. Rezervați-vă câteva minute, câteva ore sau câteva zile pentru a vă gândi cu atenție la fiecare întrebare. Deși „Marile Întrebări” sunt scurte, răspunsurile pe care le veți da pot avea implicații profunde.

În al treilea rând, deși cartea se adresează în primul rând părinților, majoritatea conceptelor se pot aplica și adulților care nu sunt încă părinți, dar care au relații strânse cu copii. Dacă faceți parte din această categorie,

una din anexe vă va oferi un scurt ghid pentru acțiunile voastre viitoare.

În al patrulea rând, cele șapte cuvinte și propoziții descrise în paginile care urmează nu sunt, desigur, singurele afirmații pe care veți dori să le spuneți copiilor voștri. Aceste șapte mesaje pot fi folosite în mii de alte moduri de-a lungul anilor. Desigur, copiii au nevoie să audă multe alte cuvinte din partea voastră – dar acestea șapte au un impact pozitiv incomensurabil.

În cele din urmă, această carte nu vă poate oferi garanția că odraslele voastre vor deveni fii și fiice de excepție. Însă, un obiectiv mult mai important este în joc: acela ca ceea ce le spuneți voi să îi ajute să devină ceea ce dorește Dumnezeu să fie. Și iată cum: mesajele pe care le transmiteți copiilor voștri pot arăta către Dumnezeu sau nu. Nu vă aparține vouă decizia copiilor de a avea o relație profundă cu Dumnezeu, însă este responsabilitatea voastră de a influența această decizie. Deci, puneți-vă la încercare răbdarea și nu vă simțiți presați să obțineți rezultate imediate!

Imaginați-vă însă o zi – poate luna viitoare; poate peste ani – când copiii vor realiza diferența pe care cuvintele voastre au făcut-o în viețile lor.

Călătoria către ziua aceea începe exact în momentul în care veți întoarce pagina.

„CRED ÎN TINE!”

Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.

MATEI 3:17

Spuneți cuvântul „camping” și veți obține diverse reacții. Unii își amintesc de orele petrecute în cadru rural cu ocazia unei excursii de trei zile la munte, respirând aer curat, admirând stelele și luptându-se cu tot felul de insecte. Alții își amintesc de o ieșire în natură cu mașina în care au stat în jurul unui foc de tabără clefăind pop-corn făcut la microunde, înainte de a descinde din nou în locuința lor confortabilă, aflată la doar câțiva pași, cu aer condiționat și fără insecte, pentru a se uita la un film. Însă, în familia noastră, campingul înseamnă două evenimente anuale: o săptămână de camping „tată-fiu” împreună cu Scott și o săptămână „tată-fiică” împreună cu Erin.

Tabăra în care mergem noi, organizată de biserica noastră în fiecare an în Peninsula Superioară Michigan, este lipsită de luxul canalizării și al electricității. Dar acest inconvenient este de departe umbrit de abundența de insecte și de stele. Și de experiențe care transformă vieți.

O călătorie a centimetrilor

În prima zi de tabără cu Scott, care pe atunci avea numai șapte ani, acesta s-a urcat cu entuziasm pe o scară de șase metri ca să ajungă la frânghiile suspendate care îl așteptau

în vârful. M-am urcat și eu, dar destul de ezitant, îngrijorat de faptul că pământul pe care-l iubeam atât de mult rămânea, cu fiecare pas pe care-l făceam, la o distanță din ce în ce mai mare sub mine. Echipamentul de siguranță din sfori subțiri care-mi strângea talia și picioarele îmi amintea constant de teama pe care o simțeam ori de câte ori înfruntam forța de gravitate.

Odată ajuns pe platformă, încercam să-mi ascund teama față de Scott, de coordonatorul nostru de numai șaisprezece ani și de mai mulți tați și fii care ne priveau în siguranță de la sol – acel loc minunat care mie îmi lipsea atât de mult! Un vânticel lin îmi usca transpirația de pe frunte în timp ce mă străduiam să mimez un zâmbet fals. Apoi vântul a început să bată mai tare. Platforma s-a clătinat. Iar eu am început să mă rog.

Pentru prima probă trebuia să stăm față în față, cu mâinile puse unul pe umerii celuilalt și să mergem lateral pe ceea ce păreau a fi cabluri telefonice. Cabluri telefonice suspendate, făcute să poarte convorbirile telefonice, nu oameni, gândeam eu. La fiecare pas ne clătinam. Cu cât încercam mai mult să restabilesc echilibrul, cu atât ne clătinam mai tare. Zâmbetul ieftin mi s-a șters de pe față, iar teama lui Scott creștea, ca și sentimentul meu de neputință de a-mi proteja copilul. Ieșirea la iarbă verde cu mașina mi s-a părut dintr-odată o posibilitate atât de atractivă...

La jumătatea cablului de doisprezece metri, Scott îngheță. Refuză să meargă mai departe. Se uită în jos, se uită la mine, din nou în jos, din nou la mine – și, cu o voce atât de stinsă încât de-abia îl puteam auzi, șopti:

— Tată, mi-e teamă!

Oh, cât aș fi vrut să strig: „Și mie, fiule. Ce căutăm noi aici, sus?”